

[Hans Conrad Koefoed.]

rundt omkring i Almindingen hjælper med, Ruinerne af to gamle Borge fra Middelalderen sørger for Romantikken.

Almindingen er skøn, og Turister og Øens egne Beboere vil gerne, naar de kommer en Tur til Almindingen, gaa rundt og se de kendte smukke Udsigtssteder; men her er der et lille „aber dabe“. De Skovstier, som findes rundt omkring i Almindingen, er ikke alle i saa god en Stand, som det kunde ønskes. Der kan bl. a. nævnes Stien Syd for Gamleborg. De er i alt Fald saadan, at de er noget vanskelige og for ældre Folk meget besværlige at færdes paa. Det var ønskeligt, om ogsaa dette Forhold kunde bedres.

Endnu en lille Ting paa denne Ønskeseddel. Paa den tidligere omtalte Samlingsplads i Almindingen, Kristianshøj, findes der fra gammel Tid opstillet et Antal faste Borde og Bænke. Her nyder vi Bornholmere paa Festdagene i Almindingen vor medbragte Mad, og rundt omkring disse Borde udfolder der sig et Folkeliv, som er baade smukt og fornøjeligt. Imidlertid er disse Borde og Bænke ved at gaa en Smule i Forfald, og jeg er sikker paa, at det vilde vinde Paaskønnelse hos Bornholmerne, hvis der ogsaa kunde findes smaa Midler til den nødvendige Vedligeholdelse af disse Borde og Bænke.

Disse Bemærkninger om forskellige Forhold i Almindingen, som jeg her har fremsat baade paa min Kollegas, den højtærede Formands, og paa egne Vegne, beder vi meget om ikke maa blive forstaaet som en Kritik imod de bornholmske Statskoves nuværende Ledelse; vi tror absolut ikke, at denne Ledelse har Modvilje eller Mangel paa Initiativ. Vi har derimod den Opfattelse, at de Midler, der paa Statskovevæsenets Budget er indlagt til saadanne uproduktive Udgifter, ikke rækker tilstrækkelig langt, men da vi, som sagt, finder det meget ønskeligt, at de her omtalte Forhold kunde bedres, og da vi synes, at det kun stiller beskedne Krav om Penge, tillader vi os at anmode den højtærede Landbrugsminister om at finde Udvej til Fremskaffelse af disse Midler.

Maa jeg til Slut omtale ganske kort et Par andre Spørgsmaal af kommunal Karakter.

I Loven af 1933 om Folkeforsikring staar der i § 1: „Til Personer over 65 Aar ydes Rente uden Undersøgelse af, hvor meget Erhvervsevnen er nedbragt; denne

Rente benævnes *Aldersrente*.“ Loven af 1933 er, som bekendt, ændret ved Loven af 7. Maj 1937. Ændringen i ovennævnte § 1 bestaar i, at der efter Ordene „65 Aar“ tilføjes: „— samt til Personer i Alderen 60—65 Aar, der ikke oppebærer Invaliderente —“. Dette vil efter Lovens Ord sige en generel Nedsættelse af Aldersgrænsen, naar Talen er om at bevilge Aldersrente.

Betimeligheden af denne Nedsættelse er et Kapitel for sig, som jeg ikke her vil gaa ind paa. Det, jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, er det i Anledning af bl. a. omtalte Lovændring af Socialministeriet udsendte Cirkulære af 10. Juni 1937. Dette Cirkulæres Afsnit 1, Punkt A, kan ikke opfattes som andet end en ret kraftig Advarsel mod at betragte Nedsættelsen af Aldersgrænsen som generel. Jeg skal her undlade, ogsaa af Hensyn til den ret gode Stemning, der raader i Salen i Øjeblikket, at komme med de Ondskabsfuldheder mod Regeringen, som dette Cirkulære ellers godt kunde give Anledning til. Det maa imidlertid siges at være meget uheldigt, naar en Lovparagraf og et Cirkulære om denne Lovparagraf ikke ligger paa Linie med hinanden. Det vil let bevirke, at man i forskellige Kommuner administrerer Paragraffen paa forskellig Maade, og det kan allerede efter den korte Tid, Loven har virket, konstateres, at dette er blevet Resultatet, men da alle Kommuners Beboere igennem Statens Andel og ogsaa igennem Refusionsordningen er med til at betale, bør det ikke være saadan. Jeg har hermed tilladt mig at henlede rette vedkommendes Opmærksomhed paa dette uheldige Forhold.

En anden Lovparagraf, som jeg slutelig skal omtale, er Landkommunallovens § 18. Der staar i Paragraffen, at Sogneraadet er pligtigt at fremskaffe og meddele Regeringen de Oplysninger om Folketal, Kvægbestand, Skatter og andre lignende Forhold i Kommunen, som maatte afeskes det igennem Amsraadet eller paa anden Maade. Mange af disse Tællinger, som vi kender saa godt ude i Landkommunerne, er efterhaanden blevet af en saadan Art, saa vanskelige og komplicerede, at det ikke lader sig gøre at lade disse Tællinger udføre som kommunalt Ombud, fordi der fattes tilstrækkelig mange dertil egnede Folk. Sogneraadets egne Medlemmer vil selvfølgelig være i Stand dertil, men jeg vil gerne spørge, om man synes, at man kan forlange, at disse Folk, som i Forvejen for et ringe eller for slet intet Vederlag udfører et ret stort Arbejde i Samfundets